

Muguri de piatră străvezie

Daniel Vișan-Dimitriu

Din umbre ce coboară înlănțuind copacii,
Se rup secunde pline de ciocli muribunzi,
Distrași de câte-o frunză ce scutură gândacii
Din gânduri de mărire cu umerii imunzi.

Pe calea de cădere, elitre de rădașcă
Se-nvârt spre iluzoriul sorbit la o cafea
Amară ca sărutul din margine de ceașcă
Frecată cu cenușa din os de narghilea.

Pe solul cu amestec de timp pierdut la ziduri
În care nuci uscate se vaită a vânt,
O siluetă-și zbate durerea printre riduri
Ce cresc a nemurire cu aripi de cuvânt.

E-o piatră străvezie, cu hamul rupt în spate,
Cu buzunarul vieții de molii ciuruit,
Ce vrea ca în sorocul din clipe aruncate
O praștie să-i schimbe destinul chinuit.

Nervurile ascunse în poli de nebunie,
Par muguri de fiasco și flori de mine-adânci
Săpate-n gropi de tihnă cu o melancolie
Asemenea răbdării pierdută-n miez de stânci.